

DEN SMALLE BOG

Digitalt kulturtidsskrift. Redigeret af Jakob Brønnum. 7. årgang. ISSN: 2446-0079

Læs Den smalle bog fast

Den smalle bogs skribenter

Kontakt og kolofon

Arkiv

Gribende roman om en gennemsnitlig kvinde

Karen Borg-Hansen: "Undervejs i vinden – En kvindes liv", Hovedland 2021, 382 sider. Af Egil Hvid-Olsen. "Undervejs i vinden – En kvindes li...

Find rundt i Den smalle bog

Den smalle bog er et tidsskrift for boganmeldelser og bringer desuden andre litterære læsninger, klummer, skønlitterære og essayistiske originaltekster

Fra 1. januar 2022 gravist også andre genrer, musikmeldelser, kunst og fotokunst mm. Midt på siden står det seneste indlæg. Øverst i højrespalten og øverst i venstrespalten står de foregående indlæg. Længere nede i højrespalten kan man læse tidsskriftet kronologisk og man kan klikke sig ind på tidsskriftets forskellige stofgrupper. Længere ned i venstrespalten er nogle af de mest læste, tidligere indlæg fremhævet. Længere nede er forskellige relevante links. Øverst på siden kan man se, hvem der skriver

fredag den 14. januar 2022

Forførende, grum og meget anbefalelsesværdig russisk samtidsroman

Romanen *Familien Petrov i og omkring influenzaen* (2016, da. 2021) i Lotte Jansens gode oversættelse er første roman, der er tilgængelig på dansk af Aleksej Salnikov (f. 1978). Det er et medrivende kig ind i et moderne og splittet Rusland. Ind i urgamle og tragiske darwinistiske kræfter af Dostojevskij-lignende tilsnit, som der står, hvor hverdag vikles ind i febevildelse, uvirkelighed og galskab. Det er forførende, grumt og mindst lige så anbefalelsesværdigt.

Aleksej Salnikov:

Familien Petrov i og omkring influenzaen
Forlaget Silkefyret (2021)

"Familien Petrov i og omkring influenzaen" blev i 2021 filmatiseret og udtaget til Cannes Film Festival.

Af Rasmus Lund Nielsen

Du kender måske historien om den Russiske general, der engang i det attende århundrede truede med at begrave alle soldater levende, der blev ramt af uheldelig længsel tilbage til moderlandet

– af den nostalgi, der dengang var et medicinsk begreb. Historien fortæller, at to-tre soldater blev offer for den grumme skæbne, før lidelsen pludselig forsvandt.

Det er også 30 år siden, USSR officielt faldt sammen, men Sovjetunionen forsvandt selvfølgelig ikke af den grund, og det er én af grundene til, at fremtidens Rusland er konservativt og nostalgisk. Det beskriver forfatteren Sergej Lebedev så godt i artiklen Fremtiden er nostalgisk.

Begge dele tænkte jeg på, mens jeg læste Aleksej Salnikovs fremragende roman Familien Petrov i og omkring influenzaen, der i 2016 udkom som føljetonroman i tidsskriftet Volga og året efter som samlet roman. Måske tænkte jeg på det, fordi Rusland klør på – på alle mulige og umulige måder – selvom fortiden hænger som en feber, der i overført forstand begraver mennesker mentalt. Følelsen er ingenlunde enestående for landet mod øst, men måske mere udtalt på grund af nationens historie.

Det er ét spor af mange i romanen. Med alle de forbehold, der gælder, når man taler om så stort og sammensat et land.

Den forførende Artjukhin Igor Dmetrijevitz og influenzaen

Romanen følger familien Petrov i og omkring influenzaen, der hærger i Jekaterinburg på kanten af nytåret et sted i nullerne. Jekaterinburg er et industrielt og kulturelt centrum i Uran-regionen, hvor romanens

MESTERLIG LYRIKANTOLOGI FRA DET GAMLE KINA

Slå op i Den smalle bog

DE SMALLE BØGER - Klik og se mere

▼ 2022 (3)

▼ januar (3)

Forførende, grum og meget anbefalelsesværdig russi...

Gribende roman om en gennemsnitlig kvinde

Kærlighedens redningskrans: At skrive håbet ind i ...

► 2021 (64)

► 2020 (57)

► 2019 (49)

► 2018 (43)

► 2017 (36)

► 2016 (34)

Den smalle bogs stofgrupper. "Lyrik", "Prosa" og "Essay" er originaltekster

• aforismer (1)

på Den smalle bog og hvem de skriver om.

Den store litteratur i Den smalle bog

- Dostojevskij 200 år - et tema i Den smalle bog
- Steinbeck: Egil Hvid-Olsen introducerer ni af romanerne

Links til digitale tidsskrifter mm.

- The Lit Hub - The Best Of The Literary Internet
- The Public Domain Review

forfatter også bor. Her stiger bogens hovedpersonen Petrov på en bus og bliver straks plaget af galninge. Derfra er romanens grumme tone sat.

Der er kun en, der ikke plager ham, men ham kan Petrov så til gengæld selv ikke udstå, slet ikke. Derfor får han en trang til at plage ham desto grovere. Han bliver besat af en følelse, han ikke kan kontrollere: "Han blev i den grad overvældet af en vanvittig, fuldstændig uforklarlig følelse, et tætpakket kompleks af urgamle darwinistiske kræfter af Dostojevskij-lignende tilsnit" (ibid.: 7).

Petrov er mekaniker, tæt på de tredive, tegner sci-fi-tegneserier i smug og ligger i skilsmisse med sin kone, selvom de stadigvæk ses og i perioder bor sammen.

Nu står han med influenza og feber i bussen, med en let uorden i bevidstheden. En pæn ældre mand stiger for eksempel på bussen og taler seksuelt til en niårig pige. Petrov kan ikke afgøre, om det faktisk sker, eller om feberen får det til at rable for ham (ibid.: 9).

Eller som der står langt senere: "Det forekom nogle gange Petrov at hans hjerne det meste af tiden var indhyllet i noget, der mindede om en influenzalignende tåge med et utal af vrangforestillinger ... og forhindrede ham i at forstå noget større som han alligevel ikke kunne sætte ord på" (ibid.: 298). Petrovs krop og bevidsthed arbejder ikke rigtig sammen, men er besat af de urgamle darwinistiske kræfter. Det er usikkert, hvad og hvem man kan stole på, ikke mindst når feberen har tag i materien. Som svindleren og filosofen Mikajlovitj senere formulerer, så er vi nemlig alle sammen bundet til den, til materien (ibid.: 35).

Måske derfor, fordi han er lænket til kroppen, ser Petrovs øjne ud ad bagvinduet en mand på en rustvogns passagersæde, der forsøger at få ham derover. En af hans gamle bekendte. Den forførende og farlige Igor, der altid får sin vilje. Bare ét stop senere, sidder Petrov i hvert fald og drikker vodka af plastikkrus med Igor, selvom han ikke vil. De spilder vodka ud over kisten, når vognen bremser eller gasser op (ibid.:12). Det udvikler sig videre til en helt igennem vanvittig druktur, der fører dem til den førnævnte filosof, før Petrov vågner af sin rus, alene i rustvognen med kisten. Sammen med den døde. Måske.

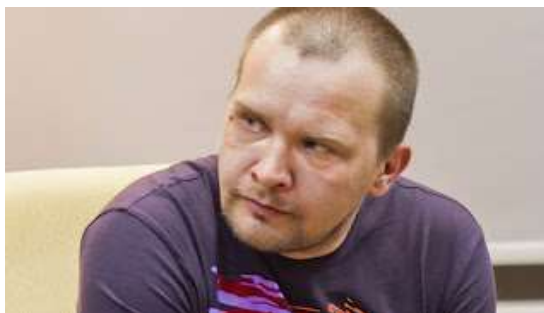
Mellem galskab og vanvid

Petrov galskab og febevildelse i bussen er bundet til feberen, men ikke altid til den. Der er også noget med en gammel skolekammerat, der bliver besat af, at han først kan blive dén store forfatter, han selv mener, han er berettiget til at blive, når han er død. Det skal Petrov hjælpe ham med, altså hjælpe med at tage ham af dage. Hvis han vel at mærke kan få sig selv til det. Det spørgsmål er ikke så simpelt, som det burde være.

Det står endnu værre til med Petrova, Petrovs kone. Hendes vanvid er udtalt: "Grundlæggende min-dede Petrovas vanvid om en koldblodig spiral der bevægede sig inde i hende, et sted i området omkring solar plexus" (ibid.: 128). Spiralen er en tørst efter blod, hun ikke kan kontrollere, og som hun forløser i mellemværender med mænd.

Derfor bor Petrova heller ikke sammen med Petrov mere. Fordi hun er bange for at gøre ham ondt. Ligesom hun er bange for at gøre sønnen ondt. Hun er følelsesløs, men samtidig underligt kærlig. Splittet i to, som der står (ibid.: 140) og kan snildt se sig selv i rollen som et af sovjettidens børn i de bøger, hun læser, mens hun arbejder som bibliotekar (ibid.: 132). Spiralen er noget ægte, Petrova ikke kan kontrollere. Den er en ild, præcis som, men samtidig forskellig fra, Snepigen, der er en tilbagevendende figur.

Snepigen

Salnikov

- antologi (3)
- boganmeldelse (130)
- dagbøger (1)
- digtsamling (33)
- En litterær refleksion (7)
- essay (8)
- eventyr (5)
- fabler (5)
- faglitteratur (17)
- klassikerlæsning (22)
- kortroman (10)
- kunstbog (14)
- lyrik (5)
- noveller (15)
- prosa (17)
- prosadigt (2)
- roman (43)

Den smalle bogs læsere

Faste læsere (2)

Følg

Sidevisninger i alt

151,587

Snepigen kræver en introduktion. Hun er tæt forbundet med USSR. Sovjetunionen afskaffede julen og erstattede den med nytårsfesten. Her er det Bedstefar Frost, som den 31. december kommer med julegaver til børnene sammen med netop Snepigen. Der findes også en fortælling fra Rusland, der hedder Den lille snepige, hvor Pavel former en pige i sne, der bliver levende, når solen står op om morgenen. Det gælder altså for Snepigen, at hun er forbundet med en tid, der er forbi, men samtidig med morgenstund.

Man hører om, at Petrov som barn er med til nytårsfesten med sin mor, og han tager siden sin egen søn med til den gamle Sovjet-tradition, selvom tiden er en anden. Der er noget med snepigen, der binder far og søn sammen. Der står for eksempel senere: ”pludselig var Petrov begyndt at fortælle om hvordan han engang havde været til en nytårsforestilling, at Snepigen havde taget ham i hånden, og at hendes hånd havde været ualmindelig kold, som havde hun været ægte. Sønnen havde siddet ved siden af ham og pludselig puttet sig ind til ham uden nogen særlig grund” (ibid.:149).

Det er en afgørende oplevelse, ikke mindst fordi Petrov langt senere konkluderer om sin egen person: ”Hverken mekaniker eller kunstner eller far eller mand, det vil sige nok det hele på en gang og samtidig ingen af delene fuldt ud. Han kom endda i tanke om et vers fra Det Nye Testamente som fik det til at krympe sig i ham hver gang nogen nævnte det, om mennesker der hverken er kolde eller varme, men lunkne” (ibid.: 292). Snepigen er et billede på noget ægte, på én gang forbundet med en tabt tid og morgenstund. For Petrov er det det første, og derfor bevæger han sig rundt i det lunkne.

Oprindelig en føljetonroman

Romanens forfatter Aleksej Salnikov er født i Tartu i Estland. Som seksårig kom han til Ural og har siden 2005 boet i Jekaterinburg i Uran-regionen. Her debuterede han som digter og har siden udgivet en række digtsamlinger.

Romanen bærer præg af, at den er udgivet som en føljetonroman, hvor ni kapitler følger et fælles spor, som er mere afrundede end i en traditionel roman. Det er kun et plus. Det er nemlig med til at give romanen en bestemt tone, der virkelig klæder det vanvittige, men samtidig realistiske hver-dagsunivers, romanen foregår i. Det er gennemført godt, lige så rablende, som det er en almindelig familie med gøremål som at lave mad, handle ind og se efter deres søn, der har feber.

Romanen er et overbevisende og sammensat portræt af det moderne Rusland. Petrov siger for eksempel et sted omkring midten: ”Umiddelbart var alle både bedre klædt og deres ansigter mere mætte at se på end i halvfemserne, men folk savnede et eller andet. Det var som om de savnede en målrettet travlhed. ... Nu gik alle rundt ... som katte lukket inde i en lejlighed” (ibid.: 176).

Samtidig siger han senere om den lidt ældre generation, altså om forældrene: ”Men herudover mente Petrov ikke at have noget som helst til fælles med forældrene. Han anså forældrenes generation for at være mennesker uden nogen fremtid med nogle vanvittige forestillinger om livet, om at alt før i tiden havde været uendeligt meget bedre” (ibid.: 269). Han har ikke noget godt at sige om fortiden – og det samme om fremtiden.

Feberen er måske et godt billede på det – og ikke et mindre godt billede på generationsforskelle og på menneskesindet som sådan. Feberen er også forbundet med en mentalitet og bevidsthed, der balancerer mellem det normale og gale, fanget i urgamle darwinistiske kræfter, man er kommet så langt væk fra, at de er svære at forstå. Lænket til materien, mens hverdagen ufortrødent tromler derudad. Den lunkne hverdag holder man fast i – for alternativet er muligvis ikke så ulig at blive begravet mentalt, før man er død.

Der er mange gode grunde til at læse med – og ikke mindst til at holde øje med Forlaget Silkefyret. Det er gode bøger, de udgiver.

Indsendt af **Jakob Brønnum**

Etiketter: [boganmeldelse](#), [roman](#)